

เรื่อง..พระองค์ที่ ๑๐ เล่าโดยหลวงพ่อพระราชพรหมยานเถระ (หลวงพ่อฤทธิ์สิงคำ)

(หลวงพ่อเล่าว่า วันหนึ่งเจอพระองค์หนึ่งมานั่งอยู่ข้างหน้ารูปรางหน้าตาสวย
แล้วท่านก็บอกต่อไปดังนี้)

รูปรางหน้าตาสวย มีผิวพรรณสวยมาก อายุประมาณสัก ๓๐ แต่สวยจริง ๆ แล้วคุณนี่ เจ้าคุณธรรมเสนานี๋ย นิ่ง ก็ตามปกติเจ้าคณะจังหวัดจะนั่งต้น แล้วก็ฉันนั่งรอง แต่ว่าองค์นั้นมาก่อน เขาไม่ได้นิมนต์ องค์ที่ ๑๐ นี้ พอถึงนั่งต้นเลย (หัวเราะ) นั่งหน้าแถว ดิฉันพระพุทธรูป ผลที่สุดเจ้าของบ้านก็ต้องเอาหมอนมาต่ออีกลูกหนึ่ง ตรง องค์ที่ ๑๐ นะ ไซ้ไหม ทำยังไง มาถึงก็นั่ง ท่านก็นั่งเฉย เจ้าคุณธรรมเสนานี๋ย ก็ไม่ถาม เราก็ไม่ถาม เวลาตอนเย็นตอนสวดมนต์ขึ้นสวดมนต์นี่เพราะจริง ๆ เสียง แหม..กังวานไพเราะ เสียงก้องกังวานแหลมก็ไม่แหลมเล็กก็ไม่เล็ก ใหญ่ก็ไม่ใหญ่ เพราะจริง ๆ เสียงนี่กลบเสียงพวกเราหมดเลย อย่างนี้กว่าดังกลบ ไม่นะ เพราะเสียงพวกเราเหมือนเสียงเป็ดนะ จ๊อกแจ๊ก ๆ ของท่านนี่ แหม..กังวานเพราะว่าหนังสือ **ทิฆะรัสสะ** ครุ ลหุ ถูกต้องหมด จังหวะจะโคน

ไม่เหลือ สักโยคตรงเป้ง ถ้าเรียนบาลีแล้วรู้ ทั้งนี้อักขระไม่มีวิบัติเลย เสียงชัด
เสร็จแล้วท่านก็เดินกลับ ตอนเช้ามา ตอนเช้าจะไปฉัน

ก็เลยถาม เจ้าคุณธรรมเสนานี๋ ว่า

“นี่เจ้าคุณ รู้จักไหมพระองค์นี้น่ะ ?”

ท่านบอก “เราเป็นเจ้าคณะจังหวัดไม่เคยเห็นเลย..”

ถาม “อายุเท่าไรล่ะ ?”

บอก “หน้าตาไม่ถึง ๓๐ นะ ”

ถาม “ทำไมนั่งหน้าเจ้าคุณ ?”

บอก “ไม่รู้ ข้าก็ชี้เกี้ยวถาม นั่งไหนก็ช่าง ”

ความจริงไอ้พระแก่นะ มันชี้เกี้ยวนั่งหน้าอยู่แล้ว ตามปกติถ้าไปก่อน
มักจะนั่งโน่น ท้ายแถว เพราะนั่งท้ายมันสบายกว่า ว่ามั่ง ไม่ว่ามั่ง (หัวเราะ) ไซ้
ไหม กินเท่ากัน ดี เราเหนื่อยน้อยจะมากกว่าไอ้พวกว่ามากมันกินไม่ได้หรอก
ไซ้ไหม เหนื่อย ทีนี้ทำยังไง ตอนเช้าไปท่านก็นั่งอยู่

พอฉันเสร็จ เจ้าคุณธรรมเสนานี๋ ก็ถาม ก็ยกมือพนมเพราะเขานั่งหน้านี้

“ขอประทานอภัยครับ ท่านอายุเท่าไรแล้ว ?”

นับไป เอ๊ะ ! เท่าไรจำไม่ได้ จดใบสุทธินมาให้ดู ดู เอ๊ะ ! ลองเอา พ.ศ. ลบตายहां
แล้วหา..นี่ ๓๐๐ ปีกว่าแล้ว (หัวเราะ) ฮี ! ใบสุทธียังใหม่ ลองดูอายุ ๓๐๐ ปีเศษ
เราก็นั่งงง ! มิ่งกึ่ง ! ภูกึ่ง ! (หัวเราะ) เอ๊ะ ! มันยังงักันแน่ ! ...

จะว่าสติไม่ดีก็ไม่ได้ ทุกอย่างเรียบร้อยถูกจังหวะจะโคนหมด นี่ความจริงเขียน
ไว้ใน “หนังสือเรื่องจริงอิงนิทาน ” นี่ไม่ละเอียดหรอก ถ้าเขียนละเอียดมาก
เกินไป บางทีคนเขาก็สงสัยไซ้ไหม คนเขาสงสัยอาจจะไม่จริง โม่เกินไป
เมื่อก่อน นี้เราคุยกันได้

ท่านบอก “สงสัยหรือ... ?”

บอก “สงสัย ? มันตั้ง ๓๐๐ ปี ”

ท่านบอก “ นี่ความจริงนี่ไอ้ไบสุทธิเนีย เขาเขียนใหม่ละ ถ้าไบเก่านะมากกว่านี้
อีก ” (หัวเราะ)

ถาม “ ไบเก่าเท่าไร ?”

เลขขึ้นมา ๒,๐๐๐ กว่า ๒,๔๐๐ ปีกว่า เอ.ซักไม่เป็นเรื่องเสียแล้ว นี่ไม่เป็นเรื่อง
เสียแล้วซิ ! ไอ้เลขนั้นมันขยายได้ นี่มันไบใหม่

“ ไบเก่าเอามาให้ดูหรือเปล่าคะ ?”

ไม่ได้เอามา ถามไบเก่าเท่าไร มันก็เลยขึ้นไบใหม่นี้ละ ๒,๔๐๐ ปีกว่า เราเอ๊ะ !
ก็ซักยุ่งล่ะซิ ! พอซักยุ่ง พอจะดูว่า เอ๊ะ ! ท่านเป็นอะไรแน่ มันคำมิด จิตคำมิด
เสร็จ ! เลยบอก เจ้าคุณธรรมเสนานี้ว่า

“ เราถวายบังคมพระบรมรูปทรงม้าดีกว่า ”

(หัวเราะ) ท่านหันมาหัวเราะ ถามว่า

“ แกจะไปที่ไหนล่ะ ?”

บอก “ ที่นี้แหละครับ ”

ก็เลยลุกกราบ ๆ ท่าน

ไอ้สองเสือ (หลวงพ่อกุญชรเล็ก หลวงพ่อกุญชรขาว) ข้างหลังเขาหัวเราะอิ ๆ
ๆ มานานแล้ว

บอก “ ไอ้ท่า เอ๊ย... ไม่น่าจะโง่เลย คุณนี่รู้มาตั้งแต่เมื่อวานแล้ว ” (หัวเราะ)

ไอ้ผีนั่นมันไม่ได้อยู่ใกล้ มันอยู่ห่างไปก็ใช้กำลังใจได้สบาย ไอ้เราก็ไปนั่งสงสัย
ดูพิวพรรณ แล้วก็ดูเสียง ฟังเสียง ลีลา ด้วยประการทั้งปวง ไม่ใช่พระอรหันต์
ธรรมดาเลย พระอรหันต์ธรรมดานี้ทำไม่ได้ แม้จะเป็นปฏิสัมภิทาญาณก็ไม่ได้
ขนาดนั้นไม่ได้

เราก็เลยกราบกัน ต่างคนต่างกราบ ก่อนกลับท่านก็ให้โอวาทว่า

“พวกคุณนี่ตั้งใจดีแล้ว แต่การตั้งใจของพวกคุณ ถ้าไม่ตัดขั้น ๕ ได้เพียงใด การตั้งใจของคุณก็ไม่สัมฤทธิ์ผล ฉะนั้นขอทุกคนนะ พยายามอย่าสนใจขั้น ๕ ของเรา อย่าสนใจขั้น ๕ ของคนอื่น อย่าสนใจวัตถุประสงค์ทั้งหมดเท่านี้พอ”

ท่านบอกเท่านี้พอ...ก็เลยกราบเรียนถามว่า

“แล้วพวกเกล้ากระผมจะสามารถตัดได้ไหม?”

ท่านบอก “มันไม่ยากหรอก..เรื่องเล็ก ๆ กำลังใจก็เข้มอยู่แล้ว แต่วันเวลาเท่านั้นนะ นี่มันจะเร่งรัดเกินไปไม่ได้ ถ้าวันเวลายังไม่ถึง ก็ทำไปเพื่อถึงเวลานั้น ถ้าวันเวลาถึงเมื่อไรก็สิ้นสุดกันวันนั้นแหละ”

แล้วท่านก็ลา เมื่อลาเราก็ต้องกลับบ้าง แหม..พูดเพราะจริง ๆ พูดเพราะมาก เดินลงบันไดไปหาย !!! คนข้างบนเห็นลง คนข้างล่างไม่เห็น

“พวกนั้นเขาไม่มีบุญ”

เขามีบุญหรือไม่มีก็ไม่รู้ เราต้องมีแน่ใช่ไหม เจ้าคุณธรรมเสนานีย์ นี่พอไปแล้ว เจ้าคุณธรรมเสนานีย์ ทำยังไง ลูกกราบที่ตรงนั้นอีก บอก

“แหม..นี่ก็ไม่ถึง ๆ คนอายุ ๒,๔๐๐ ปีเศษ” ก็พระพุทธเจ้านะซิ ! พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน แหม..สวยจริง ๆ บอกไม่ถูกเลย เล่นเอาไอ้คนบ้านนั้นนอนไม่หลับไปหลายวันเลย อีบ้านนั้นจะพังให้ได้เลย มึงก็ขึ้นมาไหว้ กูก็มากกราบ ปิดทองกระดานตรงนั้น เสื่อร้อยไม่ได้ ไอ้เสื่อวัดผืนนั้นต้องซื้อ เสื่อยาวของที่วัดยืมมานะ เขาซื้อเสื่อไว้เลย

นี่นะเรียกว่าของดีมีอยู่ ความจริงนะมีอยู่อย่างเดียวให้ใจเรารัก ถ้าใจเรารักดีมันไม่ต้องห่วงหรอก ดีถึงเราแน่ ถ้าใจเราไม่รักดี ใจเรารักชั่ว ชั่วมันก็มาถึงเรา ทีนี้ความจริงท่านมาทำไมนะ ความจริงท่านตั้งใจมาโปรด เจ้าคุณธรรมเสนานีย์ เพราะไอ้เปือกนั้นมันคือแพ่ง พูดถึงเรื่องนิพพานมันก็บอกไปไม่ไหว เทศน์กันมา ๓ วัน มันก็ไม่เลิกอยู่นั้นแหละ

ก็เลยเทศน์กันไปเทศน์กันมาก็บอก

“ไอนักเทศน์หมา ๆ โยมนิมนต์มาทำไมก็ไม่รู้”

(หัวเราะ) โยมฮาครืน..ตอนกลางคืนลงท้ายเรียกไอน์หนู แก่แก่กว่าเราหลายปีในครั้งนั้นเองกลับไปบอก

“คราวนี้อ๊ะจ้วงหนักล่ะโว้ย”

ถาม “ทำไม?”

บอก “แหม..ไม่เคยคิดเลยว่าจะได้พบพระพุทธเจ้า”

ทุกคนก็มีความเข้าใจ ทุกองค์มีความเข้าใจหมด อย่างนี้ทำไมไม่ได้คือลือลาอย่างนี้ อรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ ถ้าขึ้นไปทำลือลาอย่างนั้นท่านไม่ทำ เพราะทุกส่วนสัดท่านสวดหมดไม่มีคำหนิ มาดูใน “มหาปุริสลักษณะ” ลักษณะของพระพุทธเจ้า อากา ๓๒ และกือนุพยัญชนะ ๘๐ ไม่ได้พลาดเลย แล้วก็ที่บาลีก้าวไว้บอก มีพระโอษฐ์แดงระเรื่อพองาม ส่วนที่จะดำก็ดำสนิท ส่วนที่จะขาวก็ขาว แขนนี้กลมบ้อง ริวรอยนี้ไม่มีเลยเรียบ หน้าเป็นริ้วไม่มีนี่เป็น “พุทธลักษณะ” จริง ๆ ไซ้ไหม

เป็นอันว่าฉันก็เลยนั่งฝันเห็นพระพุทธเจ้าท่าน แต่ว่าอีตอนเย็นฝันผิด ตอนเย็นไปสนใจแต่เพียงว่า เอ๊ะ ! ทำไมอายุอ่อนกว่า เจ้าคุณธรรมเสนานีย์ จึงนั่งหน้า แต่ก็ด้วยมารยาทแล้วเลยไม่ถาม เสียงก็ไพเราะ พอเวลาว่านี่ก็ว่าเสียงไพเราะจับใจมาก เราก็อืมไปด้วย พอตีตอนเช้าซิ ! ชักสงสัยขึ้นมา พอถึงท่านก็มาอีกล่ะ มาอีกตอนนี่ชักยุ่ง ก็ชักสงสัย ก็ถามพ่อส่งใบสุทธิให้ ๓๐๐ ปี มันไม่ไหวแล้ว กระจุกก็ไม่เหลือ พอถึงถามว่า “ทำไมอายุมากนักรับ ?” ท่านบอก “คนละใบนี้ใบใหม่ ใบเก่ามากกว่านี้อีก ”

(หัวเราะ) ถาม “ใบเก่าทำอะไรครับ ?”

เลขขึ้นมาเลย ๒,๔๐๐ ปีเศษ โอ้โฮ ! พอท่านนี้แหละท่านก็ยืมชนิดหนึ่ง ที่แรกท่านไม่ยืม พุดเรื่อย ๆ หน้าเฉย ๆ พอยืมชนิดตกใจ นึกถึงบาลีเลย นึก เอ๊ะ ! พระองค์นี้ ยังไงแน่ สงสัย ? จะดูจิต พอจะดูจิตปั๊บ ! เราก็จับภาพจิตเราก่อนเลย เราต้องจับ

ของเราก่อนนะ จับภาพมันไม่ยากนี่ พอจับปั๊บ ๆ สว่าง โพลง พอเราจะจับจิต
ท่าน หนาปั๊ก ! จิตดำป้อ...ดำป้อ..เราเสร็จละ ถ้าปฏิสัมภิทาญาณก็หนีไม่พ้น
ยังไงเราก็เอาได้ เราก็ล้วงพระพุทธเจ้ามาช่วย

ทีนี้เราจะหาพระพุทธเจ้าไม่เจอเสียแล้วซิ ! พอนึกปั๊บดำป้อ .... ก็นึกถึง
พระพุทธเจ้าไม่มี หาไม่ได้ พระพุทธเจ้าหาย (หัวเราะ) ตาไม่ดี รูปพระพุทธเจ้า
หาย ชักเอาแล้ว

อีตอนนี่ชักสงสัย ถ้าพระพุทธเจ้าหายนะ ถ้าอย่างนั้นต้ององคฺนี้แน่ พอดูไปอีกที
ปั๊บ ! แหม..แพรวสวยแต่ว่าคล้าย ๆ จะเปล่งฉัพพรรณรังสี แต่เปล่งไม่ชัด บาง ๆ
นิด ๆ แต่สวยมาก ตามธรรมดาเนี่ยเปล่งชัดเหมือนกับ พระอาทิตย์ทรงกลด ไข่
ไหม สวยบอกไม่ถูกชัดเจน ใสนี้ให้พวกเราเห็นน้อย ๆ นิด ๆ เป็นละออง ๆ ก็
เลยมันใจ

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ฉันก็บ้า “ พุทธานุสสติ ” เรื่อย ใครจะไปยังงี้ก็ไปหะ
ฉันเล่น “ พุทธานุสสติ ” เดียวนี้ก็ยัง “ พุทธานุสสติ ” อยู่นั่นแหละ ไข่ไหม เอ้า !
ว่าแล้วก็กลับกันดีกว่า นี่มันจะดีคนเดียวได้ ๕ ทุ่มอีกหรรอก

จากหนังสือ หลวงพ่อเล่าให้ฟัง เล่ม ๒

โดย..หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อดำ)

วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

พิมพ์ สุวิภา กลิ่นสุวรรณ

๓๔. พบพระองค์ที่ ๑๐

พระองค์ที่ ๑๐ เป็นใคร...? มาจากไหน...? มีความสำคัญอย่างไร...? หลวงพ่อท่านเล่าให้พวกเราฟังว่า... ครั้งหนึ่ง...มีโยมนิมนต์ท่านไปงานทำบุญ บ้านที่จังหวัดราชบุรี พระที่ได้รับความนิยมมีอยู่ด้วยกัน ๕ องค์ มีท่านเจ้าคณะ จังหวัดเป็นประธาน แต่พอไปถึงบ้านงาน ปรากฏว่ามีพระอีก ๑ องค์ ไปนั่งรอ อยู่ก่อนแล้ว... พระองค์นั้นเป็นพระหนุ่ม คุณแล้วอายุคงจะไม่เกิน ๓๐ ปี รูปร่าง หน้าตาดีมาก ผิวขาวอมเหลือง คุณ่องใสอย่างประหลาด ท่านนั่งอยู่ในตำแหน่ง ประธาน แม้พระองค์อื่นมากันครบแล้ว ท่านก็ไม่มีทีท่าว่าจะลุกจากที่ ท่านเจ้า คณะจังหวัดจึงนั่งถัดมาเป็นคอสอง ตามลำดับไปจนถึงหลวงพ่อก่อนที่นั่นปิดท้ายอยู่ ...พอพระองค์นั้นให้ศีล หลวงพ่อเล่าว่า ได้ยินแล้วฟังมาก เสียงท่านแจ่มใส กังวาน ฟังไพเราะรื่นหู ชื่นใจจนบอกไม่ถูก อักขระทุกตัวถูกต้องชัดเจน เสียง อย่างนี้ในตำราเรียกว่า “โสมสัปมาณิกา” คือ มีเสียงไพเราะเป็นที่ชอบใจของ บรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย...

เมื่อกำลังฉันอยู่ ท่านเจ้าคณะจังหวัดถามว่า บวชมาก็พรรษาแล้ว...?

พระองค์นั้นส่งหนังสือสุทธีให้ดู ปรากฏว่าท่านบวชมากกว่า ๓๐๐ ปีแล้ว...! ท่านเจ้าคณะจังหวัดราชบุรีถึงกับพูดไม่ออก เรื่องอื่นที่คิดจะถามเลยไม่กล้าถามต่อ...! พอให้พรญาติโยมเสร็จท่านก็ลากลับ หลวงพ่อถามเจ้าของบ้านว่านิมนต์พระองค์นี้มาจากไหน...? เจ้าของบ้านตอบว่า ผมคิดว่ามาด้วยกันกับท่านชะอีก...! เออะซี...มีเรื่องจนได้แล้วไหมล่ะ... หลวงพ่อบอกให้เจ้าของบ้าน วิ่งลงไปดูซิว่าท่านไปทางไหน...?

เพิ่งคล้อยหลังลงบันไดไปแท้ ๆ บ้านก็อยู่กลางทุ่งโล่ง ไม่มีที่ให้หลบมุมซักหน่อย แต่พระองค์นั้นหาย去向ไหน ไม่มีใครรู้ อย่างกับท่านเหาะเหินเดินอากาศ หรือว่าดำดินได้อย่างนั้นแหละ เนื่องจากเจ้าของบ้านนิมนต์พระองค์แล้วท่านมาเพิ่มเป็นองค์ที่ ๑๐ หลวงพ่อจึงเรียกท่านว่า พระองค์ที่ ๑๐ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา... หลวงพ่อเล่าเรื่องนี้ให้พวกเราฟังนานมากแล้ว จนชักจะลืมน ๆ กันหมด อยู่ ๆ ก่อนงานประจำปีของวัดท่าซุง ปี ๒๕๒๘ หลวงพ่อก็บอกกับลูก ๆ ทั้งหลายว่า งานนี้พระองค์ที่ ๑๐ จะมาโปรด พร้อมกับบรรยายรูปร่างลักษณะให้พวกเราได้ทราบเอาไว้ อาตมาตื่นตื่นมาก ที่จะได้พบกับพระพิเศษอย่างนี้ชวนพรรคพวกไปวัดก่อนงานตั้ง ๓ วันเนาะ...!

หลวงพ่อก็ให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่า จะมีพระดีมาเป็นจำนวนมาก “หลวงตาลา”(พระโมคคัลลาน์) กับ “หลวงตาบุตร”(พระสารีบุตร) ก็มาด้วย หลวงตาลารูปร่างสูงใหญ่ผมหงอกประปราย หลวงตาบุตรผอมเล็ก ผิวดำ อาตมากับพรรคพวกยิ่งตื่นตื่นใหญ่...

วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๒๘ เวลาเช้ามีด...อาตมาตื่นตั้งแต่ตีสาม อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ตั้งใจเจริญกรรมฐานตามปกติ แต่วันนี้อารมณ์มันแวง ๆ พิกลนั่งกรรมฐานไม่ได้เลย จึงนั่งแก้งพรรคพวกจนตื่นนอนไปตาม ๆ กัน พร้อมกับร้องเพลงจิมจำอยู่คนเดียว... ธรรมบุญ (อาจารย์ธรรมบุญ นาคต้องแสง) ร้องว่า “ไอ้โฮที่ร้องเพลงเขี้ยวหรือ?” แมมมี (ร.ท.หญิงรมณี พยุงเวช) ที่นอนอยู่

ใกล้ ๆ หัวเราะคิก เพราะอาตมาถือศีล ๘ จนพอมกะหรง อยู่ ๆ ยอมศีลขาดร้อง
เพลงเล่น นับเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลก...! ทำอย่างไรใจก็ไม่ยอมสงบ อาตมาจึง
ทิ้งเพื่อน ๆ ให้นอนต่อ เปิดประตูออกไปเพื่อจะเดินเล่น ก็พบกับ สามเณรบุญ
ชุ่ม ทาแกง ยืนจ้องเป็งอยู่หน้าห้อง...อาตมาถามว่า “หลวงพี่เณรมีธุระอะไรกับ
ผมหรือครับ...?” ท่านไม่ตอบ หันหลังเดินจากไปเฉย ๆ...

สำหรับเณรองค์นี้ (ปัจจุบันคือ ครูบาบุญชุ่ม ญาณสวโร วัดพระธาตุดอน
เรื่อง) อาตมาเลื่อมใสท่านมานานแล้ว ทราบว่าท่านเก่งแน่ แต่มาจ้องอยู่ที่หน้า
ห้องแต่เช้ามีดแบบนี้ ท่านมีอะไรจะบอกใบ้หรือเปล่าหนอ...? อาตมาคิดว่า
“วันนี้ต้องมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นกับเราอย่างแน่นอน” มันรู้สึกสังหรณ์ใจ
ผิดปกติ ตั้งแต่ตอนที่นั่งกรรมฐานไม่ได้แล้ว...

ประมาณ ๑๗.๓๐ น. เลิกจากการงานของวัดแล้ว พออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า
เรียบร้อย อาตมาก็ชวนพรรคพวก ประกอบด้วย ธรรมบุญ แมมมี ติว (ร.ท.หญิง
สิริพร จอมผา ยศในขณะนั้น) ตุ่ม (จำชื่อจริงไม่ได้) นัน (นันทิญา เหลืองถาวร
กุล) แข (ดวงแข คชภูมิ) นิพพา (นิพพา สืบสิงห์) คิม (จงกล แจ่มแจ้ง) ออก
ลาดตระเวนกัน... จุดมุ่งหมายคือ ตามหาพระที่หลวงพ่อบอกไว้ ตอนนี้อยู่
อาคันตุกะมาเป็นร้อยองค์แล้ว ลองสำรวจเพื่อจะ โชคดี ได้พบองค์ที่เหมือนกับที่
หลวงพ่อบอก จะได้ทำบุญกับท่านก่อนคนอื่น (ขนาดเรื่องทำความดีนะเนี่ย ยัง
ไม่ยอมให้คนอื่นเกินหน้าเลย...ตุลະหน้าย...) จากพระจุฬามณี เดินลัดเลาะ
เรื่อยมา พบพระหลายองค์แต่ไม่เข้าเค้า บางองค์โดนหมากัดซะหวิวะ ต้องเข้าไป
ช่วยทำแผลให้กับท่าน (ติวกับแมมมีเป็นพยาบาลทหารอากาศ) จนข้ามมาฝั่ง
วัดเก่า ซึ่งตอนนั้นยังเป็นป่าอยู่ (ปัจจุบันคือบริเวณที่ตั้งตึกรับแขกทั้งหมด)
ขึ้นไปปฏิบัติธรรมาภิบาลกับพระหลายองค์ ที่ทางกลดอยู่บนศาลาไม้สัก (ปีถัดมาศาลา
หลังนี้ถูกไฟเผาซะเรียบเลย) พอสมควรแก่เวลาก็กราบลาท่าน ลงจากศาลาเพื่อ
ไปหาพระที่ตั้งใจไว้ พอเดินมาถึงหน้าโบสถ์เก่า อาตมาก็เห็น... พระหนุ่มองค์

หนึ่ง ลักษณะท่าทางดีมาก อายุประมาณ ๓๐ ปี นั่งตัวตรงอยู่บนตอไม้ ที่ซึ่งท่านนั่งอยู่เป็นที่เด่นมาก อยู่ห่างจากศาลาไม้สักไม่ถึง ๑๐ เมตร อาตมาเป็นคนสายตาดีเป็นพิเศษ (พวกมือปืนต้องสายตาดีกันทุกคน) แต่เชื่อหรือไม่...? อาตมาเดินมาจนเกือบถึงองค์ท่านแล้ว ถึงได้มองเห็นท่านนั่งอยู่กับลูกศิษย์ ๓ คน...!

ในสายตาอาตมา พระที่จะขลังต้องแก่ ๆ หน่อย (แบบนี้มีหวังถูกตัมทั้งชาติ) เมื่อเห็นเป็นพระหนุ่ม อาตมาก็จะเดินหลีกไป แต่เกิดเรื่องมหัศจรรย์ขึ้น... คือ เพ้ามันไม่ยอมเชื่อฟัง สั่งให้มันเดินหนี แต่มันกลับพาเลี้ยวเข้าไปหาท่าน โดยที่อาตมาฝืนอย่างไรก็ฝืนไม่ได้...! อาตมานั่งลงกราบท่านอย่างเสียไม่ได้ ท่านก็โอภาปราศรัยด้วย ประโยคแรกซึ่งท่านถามอาตมาคือ “เธอมาจากไหน...?” พรรคพวกทุกคนฟังแล้ว สะดุ้งกันแปดตลบ เพราะไปเหมือนกับที่พระพุทธเจ้าตรัสถามเปสการิธดาเปียบเลย...!

อาตมาตอนนั้นทั้งมืดทั้งบอดอย่างสนิท ไพล่ไปตอบท่านว่า “หลวงพี่ต้องการแบบไหนละครับ...? ถ้าจากวัดผมมาจากจุฬามณี ถ้าจากบ้านผมมาจากพระโขนง...” ท่านยิ้มน้อย ๆ พลงว่า “นี่เธอรวนนั่นก่อนนะ ขอถามอีกที เธอจะไปไหน...?” เพื่อนพ้องทุกคนเหงื่อแตกพลั๊ก...แต่อาตมาไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น ตอบท่านว่า “ผมมาหาพระดีครับ” “แล้วเจอไหมเล่า...?” อาตมาตอบเป็นเชิงกระทบกลาย ๆ ว่า “ยังครับ” ความหมายคือ พระดีที่ตามหา ไม่ใช่ท่านอย่างแน่นอน...! เพราะอะไรจึงมั่นใจอย่างนั้น...? ก็ทันทีที่กราบท่าน อาตมาใช้วิธีดูใจแบบที่หลวงพ่อสอนเอาไว้แล้ว มีคสนิทอย่างนี้เป็นพระดีก็เกินไปละ...(ภายหลังหลวงท่านชมว่าโง่ดีมาก คนที่เราจะดูใจได้ คือคนที่เสมอกันหรือต่ำกว่าเท่านั้น คนที่มีคุณธรรมสูงกว่าถ้าตั้งใจปกปิด เราจะไม่มีวันได้รู้กำลังใจที่แท้จริงของท่านเลย) เมื่ออาตมาประกาศสงคราม ท่านก็ลงสนามรบด้วย ลีลาของท่านแม้จะนุ่มนวล แต่ก็สง่างามเหมือนราชันย์ผู้สงคราม ถึงลูกถึงคน เปี่ยมไหวพริบปฏิภาณ มีทั้งลูกล่อลูกชน หากว่าอาตมาไม่มีไม้ตาย คือยามคับขันอ้างว่า “หลวง

พ่อยังไม่ได้สอน” มีหวังจอดตั้งแต่ยกแรก ท่านต้อนจนฉิว บ่นว่า “ไอ้ลูกสิงนี้ เหลือเกิน ติดมูมแล้วมุดดินหนีก็ยังไม่เอา...!” ลูกเล่นลูกฮาของท่านก็เหลือเกิน พรรคพวกส่งเสียงเฮชอบอกชอบใจ นาน ๆ ถึงจะมีพระยอมเล่นด้วยซักที ความเกรงท่านแต่แรกหายไปหมด เหลือแต่ความปีติอึ้งเอิบใจ จึงนั่งเชียร์พระได้ธรรมะกับชมราวาสอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน...

จนเกือบสองทุ่ม ฝนเริ่มลงเม็ดเปาะเปาะ ท่านก็ขอตัวไปพักผ่อน อาตมาพาพรรคพวกกลับที่พัก ทุกคนแจ่มใสเบิกบานโดยทั่วหน้ากัน อารมณ์ชุ่มมัวแต่เมื่อเข้าหาขาคเป็นปลิดทิ้ง ยังข้องใจกับคำพูดประหลาด ๆ บางประโยคของท่านที่ว่า... “ฉันมาจากวัดที่มีพระ” “ฉันมาที่นี้บ่อย แต่เธอไม่เห็นฉันหรือ” “ฉันมาหาฤๅษีเขา” “ฉันเป็นผู้ปรารถนาพระโพธิญาณ ทุกวันนี้ก็ยังทำหน้าที่พระโพธิสัตว์อยู่” “ฉันคิดว่าคงจะช่วยใครให้พ้นนรกไม่ได้ ฉันมีหน้าที่บอกทางให้เท่านั้น”... ฯลฯ

รุ่งเช้า... วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๒๘ เป็นวันงานประจำปี พระเถรานุเถระทยอยกันมาตั้งแต่เมื่อคืน บางองค์ เช่น พระพรหมคุณาภรณ์ วัดสระเกศ ถึงกับลงไปฉันถ้วยเดียวกับพระทุกองค์ในวัด อย่างไม่ถือองค์เลย...

อาตมาทำหน้าที่ประเคนอาหารพระ พอครบถ้วนดีแล้ว นึกถึงหลวงพี่องค์เมื่อคืนขึ้นมา จึงบอกพี่ประทุม (แม่ครัวกองทุน) ว่ามีพระอาคันตุกะกับลูกศิษย์ อยู่ทางฝั่งวัดเก่า ไม่เห็นท่านมาฉันที่นี่ ขออาหารไปถวายท่าน และขอเพื่อลูกศิษย์ท่านด้วย... พี่ประทุม (เสียชีวิตไปประมาณ ๓-๔ ปีแล้ว) ก็แสนดี รีบจัดอาหารให้โดยเร็ว เป็นเกาเหลาแห้ง ๘ ชาม อาตมาก็ไม่ทราบว่าจะขนไปได้เรียบร้อยในเที่ยวเดียวได้อย่างไร ? (แต่ก็เอาไปแล้วละ) ไม่เห็นท่านบนศาลา จึงชะโงกไปดูข้างนอก แล้วก็ได้เห็น...

ข้างศาลาที่อาตมาเพิ่งเดินผ่านมานั้นแหละ ท่านกำลังเดินจงกรมอยู่... อะไรกันวะ? เมื่อกี้เดินมาเราไม่เห็นใครเลยนี่หว่า... รอบศาลาก็ว่างโล่งไม่มี

อะไรบ้าง เราผ่านท่านมาโดยไม่เห็นเลยได้อย่างไรกัน ? ตาถั่วแล้วมั้งตุ...?!? แต่
ว่างานกำลังยุ่ง กระทั่งเวลาสงฆ์ยังไม่มี กราบเรียนท่านว่า “อาหารวางไว้บน
อาสน์สงฆ์ จะฉันเมื่อไรหลวงพี่หาคนประเคนด้วยนะครับ” ท่านตอบยิ้ม ๆ ว่า
“เดี๋ยวก็มีคนมาประเคนให้เองแหละ...” อาตมาจึง โยกแน่นไปช่วยงานที่ศาลา ๒
ไร่... บนศาลานั้น หลวงปู่มหาอำพัน วัดเทพศิรินทราวาส หลวงปู่ครูบาธรรม
ชัย วัดทุ่งหลวง หลวงปู่ครูบาไชยวงศ์ วัดพระพุทธรบาทห้วยต้ม หลวงพ่อบุญ
รัตน์ วัดโขงขาว กำลังช่วยหลวงพ่อรับแขกอยู่ อาตมากราบท่านทุกองค์ แล้วไป
ช่วยงานที่ข้างองค์หลวงพ่อ... หลวงพ่อกำลังคุยกับ พล.ท.พิจิตร กุลละวณิชย์
และ พล.ท.เทียบ กรมสุริยศักดิ์ สองแม่ทัพภาคอยู่ อาตมาแจกหนังสือของขวัญ
วันรับสมณศักดิ์ แก่ญาติโยมที่มาทำบุญกัน ผู้คนมากันแน่นขนัดไปทั้งวัด ศาลา
๒ ไร่เล็กเกินไปซะแล้ว...! พระเถรานุเถระมี สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ วัด
สามพระยา เป็นประธาน กำลังจะเริ่มเจริญพระพุทธมนต์ ที่สุณันท์ (คุณสุณันท์
เจียรกุล) มากระตักแขนเสื้อกระซิบว่า “พระองค์ที่ ๑๐ มาถึงแล้ว อยู่ที่ฝั่งวัดเก่า
แน่ะ...!” อาตมาขนลุกด้วยความดีใจ รีบถามว่าท่านมีลักษณะอย่างไร ? อยู่
ตรงไหน ? พอได้รับคำอธิบาย อาตมาก็เป็นกำลัง ลักษณะที่บอกมา มันตรง
กับหลวงพ่อกันนี่นา...! ถามด้วยความไม่มั่นใจว่า “แน่ใจแล้วหรือพี่...?” “แน่
ซิ...เมื่อคืนหลวงพี่วัชรชัย (พระวัชรชัย อินทวิโส) เห็นท่านเดินจงกรม เท้า
ลอยพื้นพื้นตึงสูง...แล้วตาใหญ่ (คุณอรธวุฒิ ภาณุพิณฑุ) ขอถ่ายรูปท่าน เห็น
รัศมีออกมาเป็นประกายรุ้งเลย...!” ที่สุณันท์ยืนยันขันแข็ง ขณะที่อาตมายังลังเล
ใจอยู่...

เรื่องของเรื่องก็ต้องพิสูจน์กันหน่อย อาตมาลากพี่น้องฝาแฝดมาทำ
หน้าที่แทน เหลียวมองหาพรรคพวก เห็นแต่ตัวกับแมมมีสองคนเท่านั้น คว่า
แขนได้ก็ลากวิ่งลี้ไปเลย อธิบายให้ทราบคร่าว ๆ ว่า พระองค์ที่ ๑๐ มาแล้ว มี
คนพบท่านที่ฝั่งวัดเก่า... ที่หอกลองข้างศาลาการเปรียญ ซึ่งอยู่ติดกับหอฉันหลัง

ใหม่นั้นเอง “หลวงพี่” นั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ มีญาติโยมเข้าแถวยาวเหยียดเพื่อเข้าไปทำบุญกับท่าน อาตมาจึ่งเฝ้าเข้าคิวจึงทิ้งเพื่อนทั้งสองเอาไว้ข้างล่าง ตัวเองปีนต้นมะม่วง ขึ้นไปนั่งแปะอยู่ข้างองค์ท่านเลย... ท่านเหลือบมาดูนิดเดียว แล้วกล่าวคำพูด ที่อาตมาเข้าใจคนเดียวว่า “มาแล้วรี...? ตอนนี้ไม่เล่นด้วยแล้วนะ...!” อาตมากราบท่านแล้วมองไปรอบข้าง เห็นท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท. ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์) พี่ปัด (คุณกัลยาณี ไชยะโท) และใครต่อใครมากันจนแน่นหอกลอง ตีวกับแมมมีก็แสดงปาฏิหาริย์ เหาะขึ้นมา นั่งอยู่ข้าง ๆ เมื่อไรก็ไม่รู้...!

ตรงหน้าท่านมีอุโบใหญ่ ญาติโยมที่ทำบุญกับท่าน ต่างเอาปัจจัยหย่อนใส่ถุงจนแทบล้น อาตมาหมายมั่นปั้นมือว่า ถ้าท่านไม่เอาไปถวายหลวงพ่อบแบบ หลวงปู่หลวงพ่อก็คืออื่น ๆ ทำละก็ อาตมาจะ “อัด” ท่านให้หนัก ท่านหันมาพูดยิ้ม ๆ ว่า “ไม่มีทางหรอก...!” อาตมาถึงกับสะดุ้ง ท่านรู้วาระจิตผู้อื่นจริง ๆ หรือนี้...? เห็นพี่ปัดถือกล้องถ่ายรูปอยู่ อาตมาเลยอาสาถ่ายรูปท่านให้ รับกล้องมาแล้วอธิษฐานขออนุญาตในใจ ท่านหันมาบอกว่า “ขอให้คนอื่นเขาได้ยินด้วยซิ...!” อาตมาสะดุ้งกล้องแทบหลุดมือ...! พอถ่ายรูปท่านเรียบร้อยแล้ว อาตมาก็กราบขอบารมีองค์สมเด็จพระบรมครู ขอ “ดู” ท่านอีกวาระหนึ่ง คราวนี้เห็นแสงสีทองเป็นกรวยสามเหลี่ยม พุ่งจากข้างบนมายังศีรษะของท่าน มันซักจะยังไง ๆ ชะแล้ว ก็เมื่อคืนไม่เห็นแบบนี้...!

อาตมามองเห็นใต้สังฆาฏิของท่าน มีลูกประคำไหลออกมาจึงตั้งจิตอธิษฐานว่า “ถ้าท่านคือพระองค์ที่ ๑๐ จริง ๆ และวาสนาบารมีของลูกสามารถเข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้จริง ๆ ขอให้ท่านแสดงออก ด้วยการมอบลูกประคำให้แก่ลูกด้วยเถิด...” ท่านยิ้มพลางกล่าวเบา ๆ พอได้ยินว่า “ได้ซิ...แต่ไม่ใช่ตอนนี้ละ...คนเยอะ...” ได้ยินแล้วอาตมาหัวใจพองคับอก เป็นท่านจริง ๆ

ด้วย ไม่น่าเชื่อเลย...ท่านมาโปรดลูกหลาน ตามที่สัญญาไว้กับหลวงพ่อดีจริง ๆ
อาตมานั่งดูท่านรับแขกอย่างเพลิดเพลิน รู้ตัวอีกทีตอนท่านสั่งให้กันคนออกไป
ก่อน แล้วยกอาหารมาประเคนด้วย ท่านจะได้มันซะที...! อาตมารีบขอร้องทุก
คน ให้ถอยออกไปชั่วคราว แล้วยกอาหารมาจะประเคนท่าน คนอื่นเห็นอาตมา
ได้ถวายอาหารท่าน ต่างก็เอาอาหารที่ตนมีอยู่ใส่ถาดร่วมถวายด้วย...ท่านดูถาด
ที่พระรุงพระรังด้วยอาหารแล้ว ถามยิ้ม ๆ ว่า “นั่นเธอจะเลี้ยงถึงหรือ...?!” อาตมาตี
หน้าไม่ถูก ท่านรับประเคนแล้ว ไล่อาตมาไปเฝ้าทางขึ้นเอาไว้ อย่าให้ใครขึ้นมา
รบกวนตอนนี้ อาตมา ติว แมมมี นั่งเรียงหน้ากระดาน ขวางอยู่ตรงทางขึ้น
ลับสนไปหมด เหมือนฝันไปทั้งกำลังตื่นอยู่ (ลองกัลดลินตัวเองซักทีซิ...จะได้รู้
ว่าไม่ได้ฝัน) กำลังคิดเพลินอยู่ ก็มีหลวงตาร่างผอมบางองค์หนึ่ง เดินหลีกคน
ขึ้นมาข้าง ๆ อาตมา แล้วกราบพระองค์ที่ ๑๐ อย่างนอบน้อม อาตมามีคำถาม
๑๐๘ อยู่เต็มสมอง แต่หลุดปากไปแบบ โง่สุดขีดว่า “หลวงตาชื่ออะไรครับ...?”
“อาตมาคือ โหรรุณ เทศมทรัพย์” อาตมาได้ยินแทบหงายหลัง สุขยอดหมอดู
ของเมืองไทยท่านนี้ ที่แท้เป็นพระหรือนี้ หลงเข้าใจว่าเป็นฆราวาสมานาน
อาตมาถามท่านด้วยปริศนาว่า “องค์นี้ท่าน ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์แน่นอนครับ...” “ยิ่ง
กว่า ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ซะอีก” หลวงตารุณตอบอย่างหนักแน่น อาตมาเหงื่อแตก
พลัก...นรกกินหัวแน่ๆ...! เมื่อคืนล่องกินท่านไว้ขนาดหนักเลย พอดีท่านฉัน
เสร็จ เตรียมให้พร อาตมาคิดว่า ถ้าให้พรไม่ถึงนิพพานละสวยแน่ (เป็นซะอย่าง
นี้แหละ ใจ้ควาย...!)

ท่านให้พรเป็นภาษาไทย ไพเราะกลมกลืน รื่นหูเป็นอย่างยิ่ง แต่เชื่อ
หรือไม่ อาตมาเองจัดเป็นคนที่มีความจำเป็นเลิศคนหนึ่ง ฟังอะไรครั้งแรกจะจำ
ได้เกือบครึ่ง ถ้าสามครั้งแปลว่าชาตินี้ไม่มีวันลืม แต่จำคำให้พรของท่าน ไม่ได้
แม้แต่คำเดียว...! ท่านบอกว่า “จำไม่ได้ก็ช่างมันเถอะ ถึงเวลาจะได้เอง” อาตมา
ยกถาดอาหารออกมา ไม่ทราบที่ท่านฉันอย่างไร ไม่ยุบเลยแม้แต่หน่อย ส่ง

แฉับเป็ลให้ตีกับแมมมีคนละ ๑ ลูก ตัวเองเก็บลูกที่ท่านฉันท่วงไปลงกระเป่า ... (คอยคลำอยู่เรื่อย กลัวย่อยแหงจะหาย...!) มีผลไม้ประหลาดลูกหนึ่ง ลักษณะคล้ายผลทับทิม แต่ดูเนื้อคล้ายสาถิ่ คล้ายแฉับเป็ล ผิวเป็นสีน้ำตาลอ่อน ไม่ทราบว่ามีชื่อที่ใหนถวยมา...อาตมาตัดสินใจถวยหลวงตาอรุณไป ท่านรับได้ก็หันหลังไปแฉ่วเลย เหมือนกับตั้งใจมารอรับผลไม้ลูกนี้เพียงอย่างเดียว...!

พอไม่มีหลวงตาขวางทาง มีน้อยร้อยก็ยื่นมาทุกทิศทุกทาง คนละหมูปคนละหมับ ปริบตาเดียวหมดเกลี้ยง แม้แต่ที่ตกลงบนพื้นก็กวาดเรียบ...อาตมายืนงง ฤดูกาลเปล่า ๆ ในมือซึ่งเมื่อก็ยังมีอาหารเต็มถาด ตอนนี้อย่าไปกับตา ยิ่งกว่าปาฏิหาริย์ชะอีก...! ท่านบอกให้ทุกคนเปิดทาง ท่านจะไปนั่งที่ศาลาการเปรียญเงินในถุงท่านให้รวบรวมเอาไปถวยหลวงพ่อ พวกรูป-เหรียญของหลวงพ่อที่ญาติโยมถวยท่าน ท่านสั่งให้อาตมาแจกแก่ญาติโยมจนหมด อาตมาขอผ้าขนหนูผืนเล็กจากท่านไว้เป็นที่ระลึก ๑ ผืน... พอท่านออกเดินก็มีคนปูผ้าเป็นทางตลอดแนว เพื่อเก็บรอยเท้าท่านไว้บูชา อาตมารีบปูผ้าขนหนูผืนเล็กลง ก้มกราบขณะที่ท่านเหยียบผ้าพอดี จึงได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์อีกวาระหนึ่ง ผ้าผืนนั้นกว้าง ๑ ฟุต ยาว ๒ ฟุต เท้าของท่านโตเต็มผ้าพอดี...! มัวแต่ตกลงอยู่ จนท่านเรียกให้อาตมาปูอาสนะ ๒ วาระ จึงได้สติ ปูอาสนะที่มุ่มศาลา...คลื่นมนุษย์ร้ายล้อมเข้ามา แย่งกันถวยบังจายท่าน พรรคพวกของอาตมาก็มากันครบ ธรรมบุญขึ้นมาช่วยอาตมานับเงินอีกคน... นับเงินไปฟังท่านให้พรญาติโยมไป ตาก็ชำเลื่องคอยดู ไม่เห็นจะต่างกับคนทั่วไปเลย เสียงท่านบอกว่า “อย่าดูเลย... ไม่ได้เห็นหรอก” อาตมาหลบตามานับเงินต่อ ท่านพูดอีกว่า “ไม่เชื่อก็ลองคลำดูก็ได้ล่ะ...” ไม่ว่าจะคิดอะไร ท่านเป็นรู้ล่วงหน้าไปซะหมด...!

พีวีไล (คุณวีไลวรรณ ภูมิธเนศ) ติดเครื่องบันทึกเสียงมาพอดี อาตมาขอยืมมาเพื่อบันทึกเสียงของท่าน แต่กดปุ่มเรคคอร์ดไม่ลง ต้องอธิษฐานขอเสียงท่านไว้เป็นหลักฐาน ที่นี้กดลง แต่เทปเดินแค่ ๑๐ นาที แล้วหยุดเอง...! อาตมาต้องขอ

ท่านว่าให้ได้หมดทั้งม้วน เทปกี่เดินต่อเอง เอากับท่านซิ...เห็นผู้คนมากันมีคไฟ
ม้วนดิน อาตมาห้วงงานที่ ๒ ไร้กี่ห้วง ห้วงลูกประจำที่ท่านจะให้ตามคำขอที่ห้วง
จนท่านต้องหันมาบอกเองว่า “ร้อนตัวได้ แต่อย่าร้อนใจ”...

อาตมาอายุท่านแทบแย มีอะไรอยู่ในใจท่านซุกออกมาชะหมด จึงเอ่ยปากบอก
ท่านไปตรง ๆ ว่า “ขอลูกประจำของหลวงปู่เถิดครับ ผมจะได้ นำญาติโยม กราบ
ขอขมาหลวงปู่ชะทีเดียว” ท่านบอกให้ขอขมาก่อน อาตมาจึงนำญาติโยมกราบ
พระ และกล่าวคำขอขมาดังนี้

นะโมตัสสะ ะคะวะโต ะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ

นะโมตัสสะ ะคะวะโต ะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ

นะโมตัสสะ ะคะวะโต ะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ

กันต ะคะวา ข้าแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เจริญ

พระพุทธเจ้าข้า กรรมอันใดที่ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ได้ล่วงเกินไปแล้วต่อ

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จะด้วยกาย วาจา หรือใจ ก็ดี จะโดยต่อหน้าหรือ
ลับหลัง รู้หรือไม่รู้ เห็นหรือไม่เห็น ทราบหรือไม่ทราบ เจตนาหรือไม่เจตนา จะ
โดยต่อหน้าหรือลับหลังก็ดี...

ลูกทั้งหลายขอกราบขอขมากรรมนั้น ต่่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า
ขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า โปรดเมตตาอดโทษนั้นแก่ลูกตั้งแต่บัดนี้
ตราบทั่วเข้าสู่พระนิพพานด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า...

อะระหัง สัมมาสัมพุทฺโธ ะคะวา พุทฺธัง ะคะวันตัง อะภิวาเทมิ

สวากขาโต ะคะวะตา ัสมโ ัสมมัง นะมัสสามิ

สุปฏิปันโน ะคะวะโต สวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ

พอกราบพระเรียบร้อยแล้ว ท่านก็กล่าวตอบว่า “ขอบใจ...ขอบใจ เทวดาลิงน้อย ๆ ทั้งหลาย ที่มีแค้นใจขอขมาต่อเรา...” ท่านยินดีโอโหสิกรรมทุกประการ ขอให้ทุกคนตั้งใจปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานของตนเถิด...

ตลอดเวลาที่ปฏิสนธารกับญาติโยม เสียงของท่านแจ่มใสกังวาน ลีลานุ่มนวล ชวนมอง แต่แฝงด้วยธรรมะอันลึกซึ้ง... ใครกราบขอพรท่านก็ให้ ใครจะ “ดูใจ” ท่านก็ปราม ทุกคนต่างอัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว ที่ท่านรู้วาระจิตไปเสียทุกอย่าง...

“พรใดในหล้าว่าประเสริฐ จงบังเกิดแก่เธอทั้งหลาย”... “รักษาศีลให้ประเสริฐ ทำสมาธิให้เลิศ ทำปัญญาให้บริสุทธิ์”... “คำว่าบารมีแปลว่ากำลังใจ จะมาขอ บารมีฉันทำไม? ทำให้มีให้เกิดขึ้นกับตัวเองซิ ถ้าบารมีขอกันได้ ฉันก็กลายเป็น บารจนเท่านั้นเอง...”

“นิพพานไม่ใช่ภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียน เป็นภาษาใจ ถ้าอยากไปนิพพานให้เร่ง ปฏิบัติ เร่งขวนขวาย เร่งหาธรรม ใครทำใครได้ ไม่มีใครทำแทนกันได้”... “พวก ที่คิดว่าตัวเอง “แวนตา” คีนะ อย่าพยายามดูเลย เดี่ยว “แวนแตก” แบบเมื่อคืนนี้ อีก...” “เธอกับฉันมีกรรมเสมอกัน คือมีความตายเหมือนกัน มันต่างกัน ตรงไหนล่ะ...?” ที่ได้ยินทุก ๓-๕ นาทีคือท่านบอกว่า ปัจจัยทั้งหมดที่ถวายมา ท่านจะมอบให้หลวงพ่อกับไปทำอะไรบ้าง ขอให้ทุกคนโมทนา ท่านเน้นเรื่อง บัณฑิตานุโมทนาภัยมาก...

ผู้ที่ขอถ่ายรูป ท่านถามว่า “ถ่ายไปทำไม...? ถ่ายไปแล้วเธอไม่ตายรี...?” เลยไม่มี ผู้ใดกล้าขออีก จนกระทั่งถึงห้องเพิร์ล (สรัญญา แสงหิรัญ) อาตมาจึงตอบแทน ว่า “ขอไว้เพื่อเป็นอนุสติครับ...” นั่นแหละ...ท่านจึงยอมให้ถ่ายได้...

จนเวลาใกล้เที่ยงเต็มที ท่านจึงมอบหมายให้อาตมากับกรรมฐานนำปัจจัย และสิ่งของทั้งหมดไปถวายหลวงพ่อกับขึ้นไปบนศาลา ๒ ไร่ งานเขาเลิกกันแล้ว

แต่หลวงพ่อยังนั่งรออยู่ พอเห็นหน้าท่านก็ถามว่า “ไอ้หนูเอ๊ย...เอามาจากไหน
หว่า...?” “หลวงปู่ที่ฝั่งวัดเก่าริมน้ำ ให้นำมาถวายหลวงพ่อกับ...” “เออ..ใช่...
ใช่...องค์นั้นแหละ...” หลวงพ่อตอบเหมือนรับรองว่าเป็นท่านแน่นอน อาตมา
กราบลาออกมาหาอาหารรองท้อง มันหิวจนไส้ก็ว พรรถพวกก็แยกย้ายกันไป
ตอนนี้เล่นบทตัวใครตัวมัน...

ว่าจะพักผ่อนแต่ใจหนึ่งก็หวัง เลยกลับไปฝั่งวัดเก่าอีก พบพระองค์ที่ ๑๐ ท่าน
ย้ายไปนั่งที่โคนโพธิ์ มีญาติโยมล้อมแน่นเช่นเดิม อาตมาสังเกตท่าที่อยู่ห่าง ๆ ดู
ท่านแปลกไปมาก บางทีก็ดูเป็นองค์ท่าน บางทีก็ไม่ใช่ท่าน ไม่ทราบว่าคุณาทาน
ไปหรือเปล่า...?! จนประมาณบ่ายสามโมง ท่านไล่ทุกคนให้หลีกไป แล้วไปนั่ง
พักที่ริมศาลาการเปรียญด้านติดกับแม่น้ำ อาตมาตามไปทวงประจำ ท่านล้วง
พวงลูกประจำออกมา พลังกล่าวว่า “นี่เป็นของโบราณ ฉันทำด้วยมือของฉัน
เอง ฉันจะให้เม็ดที่ ๑๐๕ แก่เธอ...”

ท่านดึงลูกประจำเม็ดที่ ๑๐๕ ออกจากสายแต่ดึงไม่ออก นายดีแวน (ปัจจุบันนี้
ท่านคือ พระนิตติ สุทธิมุตฺตโร) ใช้กรรไกรตัดจับเข้าให้ ลูกประจำทั้งสายเลย
ขาดกระจาย หล่นลงเกลื่อนพื้น ผู้คนกรูกันเข้ามาเก็บ ธรรมเนียมร้องห้าม แต่ท่าน
บอกว่า... “ช่างเขาเถอะ...ใครมีบุญเขาก็ได้ไปเอง...” ไม่น่าเชื่อที่ลูกประจำ
มากมายปานนั้น มีน้องเป้ (รังสิมา แสงหิรัญ) เก็บได้ ๒ เม็ด หลวงพี่ชัยวัฒน์
(พระชัยวัฒน์ อชิโต) เก็บได้ ๑ เม็ด นอกนั้นอัตรธานไปไหนหมดก็ไม่รู้...!

พอส่งเม็ดประจำให้อาตมาแล้ว ท่านก็ออกเดินตรงไปยังโบสถ์ใหม่ อริยาบถ
การเดินดูแผ่วพริ้วนุ่มนวล เหมือนกับท่านลอยไปอย่างนั้นแหละ ผู้คนปฐาให้
ท่านเหยียบเป็นทาง บางคนหาผ้าไม่ทัน ถึงกับถอดเสื้อลงปูให้ท่านก็มี...!

ท่านไหว้พระประธานที่หน้าโบสถ์ แล้วหันหน้าไปตั้งสี่ทิศ ยืนสงบนิ่งอยู่ที่สละ
อึดใจหนึ่ง ก่อนจะหันมาถามอาตมาว่า “เธอรู้ไหม ฉันทำอย่างนี้เพื่ออะไร...?”

“ขอความกรุณาอธิบายเพื่อความกระจ่างด้วยครับ...” ท่านตอบว่า... “ฉันทำอย่าง

นี่เพราะปรารถนาให้สัตว์โลกในทิศทั้งสี่ มีความสุขเสมอหน้ากัน” อาตมาถามว่า “ทิศสุดท้ายหมายถึงองค์หลวงปู่ไซ่ไหมครับ...?” ทิศเหนือคือทิศอุดร อาตมาหมายความว่า ท่านคือหลวงปู่ใหญ่โลกอุดร ท่านตอบว่า “เธอเข้าใจผิดแล้ว...” อาจารย์ประเสริฐ เกษตรเยี่ยม ขออนุญาตไปส่งท่าน ท่านถามว่า “เธอแน่ใจแล้วหรือว่า จะไปส่งฉันได้ตลอด...?” “ผมส่งหลวงปู่ยันนิพพานเลยครับ...!” ตอบได้เด็ดขาดมาก น่าเสียดายที่ไปแค่กลางทาง ท่านก็เล่นกลหายไปต่อหน้าต่อตาซะอย่างนั้นแหละ...!

หลวงพ่อบอกมาให้ความกระจ่างว่า “ฉันยืนยันองค์เดียวนะ องค์ที่ได้ค้นโพธิ์ริมน้ำ คือพระองค์ที่ ๑๐ องค์อื่นฉันไม่รับรอง” อาตมาเชื่อ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ตอนนี้อย่างไร แต่ท่านไปถึงปากฟ้าป่าหิมพานต์ไหนแล้วก็ไม่รู้ ...? อีกนานไหมหนอ...กว่าจะได้พบท่านอีก...!?

ภายหลังหลวงพ่อก็ได้สร้างศาลาประดิษฐานรูปปั้นของท่าน ไว้ที่โคนโพธิ์ริมน้ำ เพื่อให้ญาติโยมได้กราบไหว้บูชา เท่านั้นยังไม่พอ ยังสร้างมณฑปแก้ว เป็นที่ประดิษฐานรูปหล่อของท่าน และพระองค์ที่ ๑๑ อีกหลังหนึ่ง งานหล่อรูปของท่าน ผู้คนแห่กันมามีดฟ้ามั่ววุ่น บริจาคทองคำช่วยหล่อรูปของท่านได้ถึง ๒๒ กิโลกรัม...!

ผ้าพิมพ์รอยเท้าของท่าน อาตมามอบให้น้องแสงชัย (แสงชัย เพชรชินสกุล) ไปบูชาเมื่อคราวเดินทางไปทำงานที่ประเทศซาอุดีอาระเบีย ส่วนลูกประค้ำนั้น อาตมามอบให้กับ ตี๋ (ปัจจุบันคือ น.ต.หญิง อิศรา กิติธีระกุล) เป็นของขวัญแก่ลูกในท้องของเธอ...

หลังจากนั้นไม่นาน เจ้าแก้วสุวิทย์ (คุณสุวิทย์ สวรรค์กสิกร) ไปพบพระองค์หนึ่งที่รูปร่างหน้าตาคล้ายพระองค์ที่ ๑๐ มาก พระองค์นั้นท่านก็รับสมอ้างด้วย หลวงพ่อบอกว่าไม่ใช่ แต่อาตมาขอบพิสูจน์ทราบ จึงเดินทางไปดูด้วยตา

ตนเอง... เห็นปุ๊บก็รู้ว่าไม่ใช่ เพราะลีลาไปกันคนละ โลกเลย
แต่การพิสูจน์ครั้งนั้น เป็นเหตุให้อาตมาถูกเข้าใจผิด หว่าสมรู้ร่วมคิดกับ
พระองค์นั้น หลอกเอาทรัพย์สินเงินทองจากลูกศิษย์หลวงพ่อ ทั้งที่พวกเขาไป
ทำบุญกันเอง อาตมาไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับแม่แต่คนเดียว...! ผู้ทนให้เขาเข้าใจผิดไป
เพราะจำลีลาหลวงพ่อได้ “ใครว่าร้ายท่านไม่เคยโต้ตอบ ไม่แก้ข่าว ปล่อยให้เวลา
เป็นเครื่องพิสูจน์” ในที่สุด บรรดาผู้ที่คว่นลงความเห็น ต่างพากันยิ้มแหย ๆ
เวลาเห็นหน้าอาตมา แต่ยังไม่เข้าใจ จะขอโทษสักคำก็ไม่มี นี่แหละมนุษย์...!

ลูกกราบขอขบารมีองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้
โปรดช่วยสงเคราะห์ให้ทุกท่านที่ได้พบกับพระองค์ที่ ๑๐ กิติ หรืออ่านพบและ
เลื่อมใสในองค์ท่านกิติ จงเป็นผู้มีจิตอันเข้าถึงธรรมโดยถ้วนหน้ากัน ธรรมอัน
ใดที่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรรลุลแล้ว ขอทุกท่านจงเป็นผู้มีส่วนเห็นธรรมนั้น
ในชาติปัจจุบันนี้เทอญ...

องค์ใดพระสัมพุทธ สุวิสุทธิสันดาน
ตัดมุลกิเลสมาร บ่มีหม่นมิหมองมัว
หนึ่งในพระทัยท่าน ก็เบิกบานคือดอกบัว
ราศีปัพพันพั้ว สุวคณธกัจจ
องค์ใดประกอบด้วย พระกรุณาดังสาคร
โปรดหมู่ประชากร มละโถมกัณดาร
ชี้ทางบรรเทาทุกข์ และชี้สุขเกษมศานต์
ชี้ทางพระนฤพาน อันพ้นโศกวิโยคภัย....ฯ

นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ พุทฺโธ เม สรณํ วรํ

นตฤติ เม ธรณั อณฺณุ ชมฺโหม เม ธรณั วรึ
นตฤติ เม ธรณั อณฺณุ สจฺโหม เม ธรณั วรึ
เอเตน สจฺจ วชฺเชน โหตุ เม ชยมงฺกळ...ฯ

๖ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเถก สุธมฺมปญฺโญ

บันทึกเพิ่มเติม ภายหลังพระรูปที่รับสมอ้างว่าเป็นพระองค์ที่ ๑๐ ไปสร้างวัดอ้อ
น้อยธรรมอิสระ ที่อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม แล้วหลวงพี่ชัยวัฒน์ยัง
ไปรับรองกับบรรดาลูกศิษย์หลวงพ่อ “องค์นั้นแหละ พระองค์ที่ ๑๐...”

เมื่อเป็นดังนั้นจึงมีลูกศิษย์ลูกหาของหลวงพ่อจำนวนมากแห่กันไปหา ท่านเองก็
พลอยรับสมอ้างกันใหญ่โต จนท้ายสุดท่านสะดุดคำพูดตัวเอง เลยต้องลา
สิกขาบท แล้วบวชใหม่เพื่อให้พ้นจากข้อหาโก่งพรรษา ปัจจุบันนี้ท่านมีชื่อเสียง
มากทีเดียว แต่ผู้ที่ไปหาต้องทำใจกับจริยาบางอย่างที่เป็นเฉพาะตัวของท่าน ถ้า
คิดจะหาประสบการณ์ก็ทดลองไปดูได้

๘ กรกฎาคม ๒๕๔๕

พระครูธรรมธรเถก สุธมฺมปญฺโญ

ธรรมะจากพระองค์ที่ ๑๐

ธรรมใดขององค์สมเด็จพระศาสดาที่พ่อเราได้สอนไว้ เธอทั้งหลายได้ชื่อว่า ศากยบุตรพุทธะ เธอเป็นลูกของพ่อ มีความดีเป็นพื้นฐาน จงปฏิบัติตนให้ได้ดังพ่อของเธอ เข้าทุกคนก็เชื่อว่า ญาติเขาสอนเด็กได้ดี การแก่งแย่งชิงดี เกิดจากโลภะจริต เกิดจากความหลงว่าสิ่งที่ตัวทำเป็นตัวของกู ดังนั้นเราอธิบายคร่าวๆว่า ทำให้พุทธศาสนาเจริญ ทุกคนมีเป้าหมายอันเดียวกัน อธิบายอย่างนี้แล้วเขาก็จะเชื่อว่า เขาจะไม่มีตัวหลงนั้นเกิดขึ้น เราต้องแก้ที่เหตุใช่ไหม ว่าสิ่งที่เราทำนี้เพื่อประโยชน์อะไร ประโยชน์ส่วนรวม หรือประโยชน์ส่วนบุคคล ถ้าเป็นประโยชน์ส่วนรวม ทุกคนมีอุดมการณ์ เมื่อทุกคนมีอุดมการณ์ ก็จะทำให้สมกับอุดมการณ์ที่มี ดังหลวงปู่ หลวงพ่อ หลวงพี่ ในวัดไม่ใช่หรือ การปฏิบัติในพระพุทธศาสนา หรือธรรมที่องค์พระพุทธรเจ้า ทรงสั่งสอน ฉันทขยกแนวสมเด็จพระสังฆราช ปฐมชกนิกิต พระพุทธรเจ้าทรงสอนว่า คนเรานี้มีจิตเป็นพุทธะ คือความสะอาด สว่าง แล้วก็มิกายพระอรหันต์อยู่ในใจเสมอ แต่เหตุที่เราไม่สามารถบรรลุธรรมอันพิเศษที่พระอรหันต์ หรือไม่สามารถบรรลุธรรมใดๆได้ ตรงนี้ เพราะมีตัวป้องกัน กำแพงหรือตัวกีดขวางที่เหนียวแน่น กำแพงนั้นประกอบด้วย สามชั้น แล้วก็ม็รื้อยเปดพันเกล้ากำแพง มีมากเหลือเกิน แล้วเราก็คิดว่าไม่มี ความคิดว่ไม่มี มันเป็นความประมาทเลินเล่อ เผลอตัว จงทำตัวให้ปราศจากกิเลสหรือขันธห้า ธรรมสว่างที่ใจ จิตพระอรียเจ้าจึงเกิดขึ้น แคนี้เธอก็จะสว่าง จงตั้งตนอยู่ในความไม่ประมาท กำจัดกิเลสทั้งมวลที่เกิดขึ้น ทำใจให้โปร่งว่าง และสบาย สิ่งที่ทำในปัจจุบันที่เป็นความผิตยกทิ้งไป กิดชะใหม่ ชะว่าเธอจะตั้งตนทำความดีใหม่ ความผิตก็ส่วนความผิต ความถูกก็ส่วนความถูก เพราะฉะนั้นเธอทั้งหลายทำความผิตมันจัดเป็นความดี เป็นไปไม่ได้ อย่างน้อยๆ ถ้าเธอรู้ก็กลับตัวกลับใจทำเสียใหม่ ก็ถือว่าเรายังไม่สายเกินไป ไม่ใช่หรือ ถ้ากรรมใดที่ไม่ประกอบโดยเจตนา ไม่มีจิตที่เป็นอกุศล ถือว่ากรรมนั้นเป็นโมฆะ

จงจำข้อตัดสินใจเอาไว้

พระพุทธเจ้าก่อนพระปรินิพพาน ตรัสกับพระอานนท์ว่า เธอจงบอกหัวใจของเธอเอง พระธรรมวินัยเท่านั้น ที่จะเป็นศาสดาของเธอเองตลอดไป พระธรรมวินัยเป็นตัวแทนพระพุทธเจ้า ปฏิบัติพระธรรมวินัยเป็นใช้ได้ อย่ามาคิดติดอยู่กับวัตถุสิ่งของหรือบุคคล ใช้ประโยชน์มิได้ วัตถุสิ่งของที่มียอมแตกสลายไม่มีสิ่งใด เทียงแท้แน่นอน อนิจจังไม่เที่ยงไม่ใช่อะไรหรือ ธรรมพระพุทธเจ้า คือ ธรรมชาติ ธรรมชาติที่ทุกคนก็มีอยู่ในตัวเอง เพราะฉะนั้นเธอก็มีธรรมะ ฉันก็มีธรรมะเธอกับฉันมีธรรมะเสมอกันคือความตายคือเป็นภาคพื้น สมานธิเป็นกำลังเดินทางวิปัสสนาญาณเป็นคบเพลิงสำหรับส่องทางทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ปฏิบัติตนให้อยู่ในเขตพระพุทธศาสนา มีศีลบริสุทธิ์ สมานธิก็เกิด เมื่อสมานธิเกิด ปัญญา ย่อมมี ปัญญา มี ตัวระคะ โทสะ โมหะ ย่อมหาย เมื่อระคะ โทสะ โมหะหาย นั่นแหละคือพระนิพพานที่สุดของจิตจบกิจพระพุทธศาสนา ธรรมะท่านว่า จงปฏิบัติตนให้ละตัวเราตัวเขา คือกายและจิต จงมีจิตที่ปราศจากกิเลส อย่าคิดว่าสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นในตัวเราและตัวเขา สิ่งทั้งหลายนี้ยอมมีความเกิดขึ้นเป็นเบื้องต้น แยกตัวในท่ามกลาง แตกสลายในที่สุด ดังนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเราและตัวเขา ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ของเขา เมื่อมันไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ของเขา เราไม่สามารถบังคับบัญชามันได้ เพราะฉะนั้นสิ่งสำคัญ เธอจงมองดูใจเธอว่ามีอะไรอยู่ในใจ มีอะไรอยู่ แล้วเราก็ปราศจากสิ่งที่มีอยู่ในใจ ก็ถือว่าถึงที่สุดแห่งพระนิพพาน

เออ! แม่ทัพนี้รบจนวันตาย ชาติสุดท้ายมันอยู่ตรงไหนล่ะ การรบในชาติสุดท้ายก็ต้องพิจารณา ดู เธอจงทำจิตให้ปราศจากกิเลส พระนิพพานไม่ใช่คำพูดหรือคำเขียน จิตที่ปราศจากกิเลส นั่นแหละคือ พระนิพพาน ถ้าเธอจะรบเป็นชาติสุดท้าย ก็ไม่ยาก เธอต้องรู้จักตัวเธอเองเสียก่อน ว่าตัวเธอ เธอมีลักษณะเช่นไร เมื่อรู้จักตนเธอเองแล้ว จงทำจิตให้เข้าถึงกระแสแห่งพระนิพพาน แค่นี้ก็

ถึงที่สุดพระศาสนาแล้ว

วิญญานหรืออทิสมานกายที่ชาวมโนมยิทธิเรียกว่า กายทิพย์นั้น อทิสมานกายหรือกายทิพย์นี้มีกับสัตว์ทุกประเภททุกคน ที่นี้คนและสัตว์มีจิตวิญญานเหมือนกันไหม เหมือนกันคุณโยมเหมือนกันทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็ชขาว เป็ชดำ เป็ชด่าง เป็ชแดง ไช้แต่้ม ไช้จุก อะไรก็แล้วแต่เถอะ มันมีจิตวิญญานเหมือนกันทั้งหมด เมื่อมีจิตวิญญานเหมือนกันก็แสดงว่า วิญญานตัวนี้แหละ คือ ตัวร่างกายเรา ที่นี้เมื่อเราเจ็บ จิตวิญญานมิได้เจ็บด้วย เมื่อเราป่วยจิตวิญญานมิได้ป่วยด้วย (เธอห้ามถ่ายรูป) เมื่อจิตวิญญานมิได้ป่วย ร่างกายเราป่วย แต่เหตุที่เรามีความรู้สึก มีอาการเหล่านั้นเพราะเคยชิน ความที่เราผูกพันซั่มมั่นว่านี่เป็นของเรานะ ตัวกูก็เป็ชของกู ผมของกู พันของกู เล็บของกู หนัังของกู ความจริงมันไม่ใช่ของเขา แต่เราไปยืมเขามาใช้ ใช้แล้วก็หลงระเรีงไม่ยอมคืนชวบ้านเขา นึกว่า กูจะไม่คืนต่อไปละ กูจะคงตลอดชาติ ตลอดสมัย พวกนี้โง่บรรไร บัชชบที่สุคไช้ไม่ได้ ไม่มีปัญญาแล้วยังโง่ หลอกหรือ โกงของชวบ้านเขามาอีก เมื่อเรารู้สภาพความเป็นจริงว่า ตัวเราจริงๆ คือจิตวิญญานเลียแล้ว พระองค์พระจอมไตรทรงดำรัสต่อไปว่า นี้ในคัมภีร์วัชรวัญญา ฝ่ายมหายาน มีการเขียนคัมภีร์ไว้ในขณะที่ว่า จิตวิญญานหรือจิตเดิมแท้ของมนุษย์ทุกประเภทเป็ชจิตของพุทชะ พุทชะเป็ชความเบิกบาน ความบริสุทธิ์เป็ชความใสสะอาด เมื่อจิตของพุทชะมีอยู่ในร่างกายคนเราทุกคนแล้ว ทำไมเราจึงไม่เห็นจิตเดิมแท้ ไม่เห็นธรรมพุทชะหรือไม่เห็นกายที่เข้าใจเรียกว่า กายพระอรียะเจ้านั้นได้ เพราะเหตุที่มีตัวสีมาฉาบให้ไม่สามารถเห็น ไช้ตัวนี้แหละเป็ชเครื่องเกาะกินใจอย่างร้ายกาจ เป็ชเครื่องทำลายความสะอาดบริสุทธิ์ของจิตวิญญาน สีมีก็อย่าง ก็ประเภท สีที่องค์สมเด็จพะจอมไตรถือว่่าเป็ชตัวคอมมิวนิสต์เกาะกินความดีก็คือ ตัวราคะ เมื่อสีราคะเกิดจิตวิญญานที่ใสสะอาดยอมเสร้างอมงชุ่นมัว ต่อไปสีตัวที่สองคือโทสะ เมื่อตัวโทสะเกิดขาดปัญญา เมื่อสีตัวที่สองมี สีตัวที่สามก็ยอมมี เมื่อมี

ตัวที่สาม คือ ราคะ โทสะ ตัวที่สามโมหะ ทั้งสามตัวนี้เป็นสี่ใหญ่ๆ ที่มาแปลแปล
ถือนจิตวิญญาณของเราหรือตัวเราจริงๆ ไม่สามารถใช้พลังหรืออำนาจจิต
วิญญาณหรือใช้อำนาจกายของเราได้ เพราะนั้น พระองค์สมเด็จพระจอมไตรจึง
บอกวิธีการปฏิบัติ ทำตั้ให้เข้าถึงจิตแท้ของเธอ จิตเดิมของพระอรียะเจ้า หรือ
พูดง่ายๆที่พวกเราเรียกว่า กายของพระพุทธเจ้า หรือ กายของพระอรหันต์นั่นเอง
ดังนั้นเมื่อเรามีกายพระอรหันต์ กายของพระอรียะเจ้า เราก็มาหาวิธีปฏิบัติให้
เข้าถึงกายของพระอรหันต์องค์นั้น วิธีปฏิบัติให้ถึงกายพระอรียะเจ้าในจิตของเราก็
คือ พระองค์ทรงสอนว่า เริ่มแรกต้องทำกายให้เป็นปกติ วาจาให้เป็นปกติ ที่นี้
กายวาจาจะปกติได้ พระองค์ทรงบอกว่า ต้องมีสิกขาบท สิกขาบท คือข้อห้าม
ข้อยกเว้น ข้อห้ามนี้เรียกว่า สีล สีลแปลว่าปกติ บุคคลใดมีสีล บุคคลนั้นปกติ
เมื่อมีกายปกติแล้ว ความสะอาด ความสมบูรณ์ ความบริสุทธิ์ของใจย่อมแผ่พร
ลานุภาพให้เห็น เกิดเป็นพลังอันยิ่งใหญ่ คือพลังสมาธิ เมื่อมีสมาธิแล้วปัญญา
ย่อมเกิด เมื่อปัญญาเกิดจึงนำเอาปัญญาเหล่านี้ ที่ได้มาจากอำนาจของสมาธิ สีลนี้
ไปตัดตัวสี่ทั้งสามตัว คือ ราคะ โทสะ โมหะ เมื่อเราสามารถชำระล้างจิตใจ คน
ที่เป็นพระโสดาบัน ก็สามารถเอาพลังอำนาจของจิตวิญญาณแปลสภาพเป็นพลัง
ปัญญานั้นมาล้างตัวราคะ โทสะ โมหะให้เบาบางน้อยลงหน่อย ถือว่าเป็นพระ
โสดาบัน คนที่เป็นพระสกิทาคา อนาคา ก็ล้างให้สะอาดมากขึ้นไปอีกนิตนะ
ลดหลั่นตามขั้นของพระอรียะเจ้า คนที่เป็นพระอรหันต์นี้หนักแน่นหน่อย ล้าง
มากหน่อย จึงใสสะอาด เพราะฉะนั้นอำนาจพลังสมาธิเกิดได้เพราะสีล อำนาจ
สีลเกิดได้เพราะใจ เราตั้งปกติ กายปกติ อำนาจปัญญาเกิด ปกติอำนาจปัญญาเกิด
ได้เพราะอาศัยสมาธิเป็นเกณฑ์ เมื่อพวกเราทราบอย่างนี้ จิตเดิมแท้ของเราเป็น
พุทธะ เราก็โน้มนำตนให้ถึงจิตเดิมแท้ เมื่อพวกเราทราบอย่างนี้ จิตเดิมแท้ของ
เราเป็นพุทธะ เราก็โน้มนำตนให้ถึงจิตเดิมแท้ ทำความรู้สึกว่าธรรมะอยู่กับตัว
เรา เราคือธรรมะ ธรรมะเป็นข้อที่พระพุทธเจ้า ทรงสั่งสอนไม่ใช่อยู่ที่ไหน มิใช่

อยู่ที่พระไตรปิฎก มิใช่อยู่ที่คำราหรือตัวอาตมา หรืออาศัยครูบาอาจารย์ แต่พวกเรา
เรามีธรรมะทุกคน แต่เหตุนี้เราไม่รู้จักเอาธรรมะหรือเอาพระอริยะเจ้าในจิตของ
เรามาใช้ เพราะว่าเราไปโง่หลงมกมายว่า นี่ของกู ลูกของกู พ่อของกู เมียของกู
สมบัติภักฐานทั้งหมดที่อยู่ในรอบกายเราเป็นของกู เมื่อเป็นของกูตัวนี้ ภาษา
ศัพท์ธรรมะเรียกว่าอะไร เขาเรียกว่า ความผูกพันทางใจ ความผูกพันทาง
ร่างกาย เริ่มแรกนี่มีความผูกพันทางร่างกายเสียก่อน สร้างพันธะให้แก่ร่างกาย
ขึ้นมา เมื่อพันธะของร่างกายเกิด ใจก็เกิด ใจก็ผูกพันขึ้นมาอีก เพราะฉะนั้นเมื่อ
ใจผูกพัน ใจที่ที่เคยใสสะอาดเปรียบเหมือนลูกโป่งที่ลอยไปในอากาศกับไป
โดนผูกตึงไว้ มันก็ไม่มีคามบริสุทธิ์ ไม่มีคามสะอาด ไม่มีคามเป็นอิสระ ใจ
อันนี้แหละที่หัวใจที่โดนตีทั้งสามอย่าง เข้าทำร้ายหรือเข้ามอมเมาให้เกิดความ
ไม่บริสุทธิ์ เรียกว่าใจพระอริยะเจ้าโดนทำร้ายแต่โดยไม่ชื่อว่าโดนทำลาย
เพราะฉะนั้นเมื่อพวกเราทราบถึงตัวเองว่า เราก็เป็นพระอริยะเจ้าคนหนึ่ง
เหมือนกัน ถ้าสามารถทำได้ทุกคนก็สามารถทำให้ถึงซึ่งพระธรรมของ
พระพุทธเจ้าได้ คือเข้าถึงแดนพระนิพพาน เพราะใจสว่าง จบ. อาจไม่เข้าใจ
สำหรับบางคนมีอะไรจะถามอีกไหม

มีผู้ถามว่า “ปฏิบัติแล้วจิตระเบิด?”

ท่านตอบ...พวกเราใช้ธรรม เป็นธรรมเมากันไปหมด เออะอะ อะไรก็เป็นธรรม
เมอ เอาธรรมไปใช้ในทางที่ผิด กลายเป็นว่าต้องมีโทษมีประโยชน์อย่างนั้นๆ
ความจริงแล้ววิธีการปฏิบัติพระกรรมฐานทั้ง 40 อย่างที่องค์สมเด็จพระศาสดา
ทรงสอนไว้นั้น ความมุ่งหมายของพระองค์ เพื่อหวังให้จิตเราสะอาด บริสุทธิ์
เท่านั้น เพื่อให้จิตเราสงบ เพราะฉะนั้น เมื่อจิตเราสงบก็ถึงแดนพระนิพพานได้
เพราะฉะนั้นถ้าเราสามารถบังคับ ควบคุม อารมณ์กาย อารมณ์ใจขึ้นได้ ถือว่า
มันยังไม่ระเบิดหรอก การตั้งคำถามต้องถามให้ตรง ถามให้ถูก ถามอย่างผู้รู้ อย่า
ถามแบบคนโง่ ผู้รู้ทำไมต้องถามกันบ้าง เพราะฉะนั้นคนที่มีความถามถือว่าไม่เป็น

คนโง่ แต่คำถามชนิดที่เรายังไม่เข้าใจคำถามของเราเลย อย่าเอาคำถามนั้นมาใช้เลยดีกว่า เพราะตัวเราเอง ยังไม่รู้ว่าแปลว่าอะไรเลย แล้วเราจะไปถามชาวบ้านเขาได้ยังไงขอดวงตาเห็นธรรม ดวงตาเห็นธรรมไม่ใช่อยู่ที่ฉัน ดวงตาเห็นธรรมอยู่ที่จิตของโยม เพราะฉะนั้นจงทำจิตให้เห็นธรรม โดยการตัดตัว ราคะ โทสะ โมหะทิ้งทำจิตให้ว่างนั้นแหละคือพระนิพพาน

ถ้าเราอยากได้พระนิพพาน พระนิพพานไม่ใช่คำพูด ไม่ใช่ตัวหนังสือหรืออักษร แต่เป็นการปฏิบัติ พระนิพพานต้องทำใจให้ว่างสะอาด ผ่องใส นี่คือพระนิพพาน ความว่างเกิดขึ้นกับใจเมื่อใด นั่นคือพระนิพพานของเธอ เพราะฉะนั้นอยากได้พระนิพพานอย่ามาเดินขอชาวบ้าน ต่างคนต่างทำเอา ถือว่าอยู่ที่ความปรารถนาและความสามารถของตน

เทศน์โปรดครั้งสุดท้ายก่อนไม่รับแขก

เธอทั้งหลายที่พากันมาประชุมในที่นี้ อาราธนาให้เราแสดงธรรมของพระพุทธเจ้า พวกเธอทั้งหลายมีใจเป็นบุญเป็นกุศล คิดว่าจะปฏิบัติในกิจของพระพุทธศาสนาให้บรรลุถึงที่สุด คือพระนิพพาน พวกเธอทั้งหลายจงทำใจให้ได้ซึ่งกระแสพระนิพพานเสียก่อน วิธีทำใจให้ได้กระแสพระนิพพานนั้น วันนี้ฉันจะพูดทั้งวันเรื่องจิตของเธอเอง ทำความรู้สึกของจิตหรือใจของเราว่าอะไรเป็นของเรบ้าง กายมันอยู่ที่ไหน ใจมันอยู่ที่ไหน สิ่งไหนกายและใจ อะไรเป็นของเรา เมื่อมีความรู้สึกว่าเป็นของเราแล้ว เราก็สามารถ คัดเอาสิ่งที่ไม่ดีไม่งามออก จากตัวเรา คือ จิตหรืออหิสमानกาย คนที่ตายไปมีลักษณะเปรียบเหมือนใยบัวที่ทุกคนเห็น นี่เป็นร่างกายส่วนข้างในคือ อหิสमानกายหรือกายทิพย์ เพราะฉะนั้นร่างกายมีลักษณะที่เหยี่ยว่น ไม่มีลักษณะอาการที่น่าดู แต่ว่าใจโปร่งใส และเบาไสใหม่ เมื่อข้างในโปร่งใส จิตอันนี้แหละ เป็นจิตพระอรหิยะเจ้า ทุกคนมีจิตอย่างนี้อยู่เพราะฉะนั้น เธอทั้งหลายวิธีทำใจให้เข้าถึงจิตแห่งพระ

อริยะเจ้า จงวาง ภาระธุระทั้งหมด ครึ่งใดที่คิดจะทำกิจพระพุทธศาสนา อย่าให้มีภาระธุระ มีความกังวลใจ ความว้าวุ่น เศร้าหมอง ข้องใจ ปრაภฏในจิต แค่นี้เธอก็สามารถบรรลุถึงจิตพระอริยะเจ้าได้โดยไม่ยาก เข้าถึงกระแสพระนิพพาน จิตสุดพระพุทธศาสนา จบคำเทศน์ครั้งสุดท้าย

ให้พรหลังเทศน์ครั้งสุดท้าย

ขอตั้งสัจจาอธิษฐาน ท่านผู้มาแล้วก็ดี ยังไม่มาแล้วก็ดี ผู้หวังพบเราก็คดี มิได้หวังพบเราก็คดี ขอเธอทั้งหลายเหล่านั้น ผู้มีใจเป็นบุญเป็นกุศล จงสำเร็จสัมฤทธิ์ผลตามมโนรสปิ๊งปราถนา สิ่งใดที่ไม่ผิดในธรรมวินัยแล้วไซ้ร้ ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมและถูกกฎหมายบ้านเมือง สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น จงพิงบังเกิดแก่ท่านที่มาแล้วก็ดี มิได้มาก็ดีด้วยที่สุดสิ้นทุกข์ด้วยเทอญ

สาธุ สาธุ สาธุ

(คัดจากเทปบางตอนจากเสียงธรรมจากพระองค์ที่10 ม้วน1-4 บันทึกในปี2528)

บริเวณองค์สมเด็จพระพุทธสมณะโคดมมาประทับเพื่อโปรดสาธุชน

บริเวณต้นพระศรีมหาโพธิ์ริมแม่น้ำ สะแกกรัง วัดท่าซุง